

פרק א - פבאר פלל חובת האדם בעולמו

יסוד התמידות ושרש העבודה התמימה הוא - שיתברר ותאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו, ולמה צריך שישים מביטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל על ימי חייו. והנה, מה שהורונו חכמינו זכונם לברכה הוא: שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו, שזהו התענוג האמתי והעדין הגדול מכל העדוים שיכולים לפצא. ומקום העדין הזה באמת הוא העולם הבא, פי הוא הנברא בתכנו המצטרפת להבר הזה. אף הדרך כדי להגיע אל מחוז תפצנו זה הוא זה העולם. והוא מה שאמרו זכונם לברכה (אבות ד' 0) : "העולם הזה דומה לפרוזדור פתוי העולם הבא". והאמצעים המגיעים את האדם לתכלית הזה, הם המצוות אשר צוונו עליהן תאל יתברך שמו. ומקום האדם בזה העולם פתוחה, כדי העולם הזה. על פן הושם האדם בזה העולם פתוחה, כדי שיעל ידי האמצעים האלה המזדמנים לו פאו, ויכל להגיע אל המקום אשר חפץ לו, שהוא העולם הבא, לרות שם פטוב אשר קנה לו על ידי אמצעים אלה. והוא מה שאמרו זכונם לברכה (עירובין כ"ב א) : "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם".

וכשהחפץ עור בדרך הראה, פי השלמות האמתי הונו רק הרכחות פו יתברך. והוא מה שתייה דוד

המלה אומר (תהלים ע"ג ט) : "ואני קרכת אלהים לי טוב". ואומר (שם נ"ד ט) : "אתם שלילתי מאת ה' אותה אבקש שכלי כבית ה' על ימי חיי וגו'", פי רק זה הוא הטוב. וכל זולת זה שישתכחו פני האדם לטוב, אינו אלא תכל ושוא

שמיירת כל המצוות - פמשמעו. והינו: שמיירת כל המצוות פלן בכל הדדוקיותו ותנאיהו.

והנה כל אלה פלים צריכים פרוש גדול. ומצאתי לתקינו וקרונו לברכה, שפללו החלקים האלה פסדר וחלוק אחר יתר פרטי ומסדר לפי הדדוקה המצטרפת בהם לקנות אותם על נכון. והוא מה שאמרו בפריקא, הובאה במקומות שונים בש"ס ואחד מהם פפרק לפני אריותן (פסחה ז"ה כ"א), זה לשונו: "מבאן אמר רפי פנתס פן יארי: תורה מביאה ליד ורימות, והיות מביאה ליד ורימות, וביאה ליד נקיות, וקיות מביאה ליד פרישות, פרישות מביאה ליד טהרה, טהרה מביאה ליד תמידות, תמידות מביאה ליד ענוה, ענוה מביאה ליד קראת חטא, יראת חטא מביאה ליד קדושה, קדושה מביאה ליד רוח הקודש, רוח הקודש מביאה ליד תחית המותם". והנה על פי תפרימא הוואת הספמתי לתבר חפורי זה, ללמד לעצמי ולהוציר לאחרים תנאי העבודה השלמה למדנותיהם, ואבאר פכל אחד מהם ענינו ותלקיו או פרטי, הדרך לקנות אותו ומה הם מפסדין והחורף לשמר מהם. פי אקרא פו אני וכל מי שילמצא פו נחת, למען נלמד לקרא את ה' אלקינו ולא תשכח משונו חובתנו לפניו. ואשר תמריית השבע משתדל להסיר מלפניו הקריאה והסתפקות יעלה על זכוננו ויעירנו אל המצות עלינו. וה' נתיב פכסלנו וישמר רגלנו מלקד. ותתקיים פנו פקשית המשורר האדוב לאלקיו (תהלים פ"ג א) : "דורני ה' דרךך אהלך פאמתה יחד לקבי לקראת שמוך". אמנו, פן יהי רצון.

השלים המקדש בקדושתו וקפדו. והוא פענין מה שאמר חכמינו זכרונם לברכה (מגילה דף יב. ב.) פענין האור שגנזו הקדוש ברוך הוא לצדיקים, זה לשונם: וכוין שראה אור שגנזו הקדוש ברוך הוא לצדיקים, שמת, שגאמר (משלי יג. ט.) : אור צדיקים ישמה. ופענין אבני המקום שעלה יעקב ושם מראשוהו אמרו (חולין נא. א.) : "אמר רבי יצחק: מלמד שנתקצצו כלן למקום אחד והתהיה כל אחת אומרת, עלי ניח צדיק ראשו". והנה על העקר הזה העירנו וזכרונם לברכה אמרו רש"י קהלת, שאמרו זה לשונם (קהלת רב פ"ח.) : "ראה את מעשי האלהים וגו'" - "בשעה שפרא הקדוש ברוך הוא את ארם הראשון, נטלו והתזוירו על כל איקני גז ערז, ואמר לו: ראה מעשי כמה נאים ומפוארים הן, וכל מה שפראתי פשיבליך בראתי. הן דעתך שלא תקלקל ותחריב את עולמי".

פלילי של דבר: האדם לא נברא פעבור מצבוב פעולם הזה, אלא פעבור מצבוב פעולם הבא. אלא שפצבוב פעולם על הזה הוא אמצעי למצבוב פעולם הבא, שהוא תכליתו. על כן תמצא מאמרי חכמינו זכרונם לברכה רבים פלים פסגנון אחר, מדמרים העולם הזה למקום הזמן והתכנה, והעולם הבא למקום הפנוחה ואלקלית המוכן כבר. והוא מה שאמרו (אבות ב טו.) : "העולם הזה דומה לפורזורה", כמו שפכתתי לעיל (עירובין כב. א.) : "העולם לעשותם ולא מקור לעשותם, היום לעשותם ומחר לקבל שכרם", מי שטרח בערב שבת, יאכל פשבת (עבודה זרה ב. א.), "העולם הזה דומה ליבשה והעולם הבא לים וכי" (קהלת רבב א. טו.) . וכאלה רבים על זה הדבר.

נתעה. אמנם לכשיזפה האדם לטובה הזאת, ראוי שיעמל ראשונה וישתדל פיגישו לקנותה, והינו: שישתדל לדבק בו וקפדו בכח מעשים שחולקתם זה הענין, והם הם הפעולות והנה שמו הקדוש ברוך הוא לאדם במקום שרפים בו הפחיתים אותו מפניו וקפדו. והם הם הפעולות החמירות, אשר אם נפוש אחריו הנה הוא מתרחק והולך מן הטוב האמתי. ונמצא שדוא מושלם פאמת פתוח הפלחמה החזקה. פי כל עניני העולם, ביי לטוב ביי למוטב, הנה הם נסיונות לאדם, העני מצד אחד והעשר מצד אחר. פענין שאמר שלמה (משלי י. ט.) : "פון אשבע וכחשתי ואמרתני מי ה' ופון אורש וגנבתני וגו'", השלוח מצד אחד והיסורין מצד אחר, עד שנומצאת הפלחמה אליו פנים ואחור. ואם יהיה לכו חיל וינצח הפלחמה מפל הצדדין, הוא יהיה האדם השלם אשר יזכה לדבק פכוראו, ויצא מן הפורזורה הזה ויפנס פטרקלין לאור פאור החיים. וכפי השעור אשר קבש את יצרו ותאוותיו ונתרחק מן הפחיתים אותו מהטוב ונשתדל לדבק בו - פן ישגהו וישפח בו.

ראם תעמיק עויד פענין מראה, פי העולם נברא לשפושו האדם. אמנם הנה הוא עומד בשקול גדול, פי אם האדם נמשך אחר העולם ומתרחק מפוראו, הנה הוא מתקלקל ומקלקל העולם עמו. ואם הוא שולט פעצמו ונדבק פכוראו ומשתמש מן העולם רק להיות לו לסייע לעבד פוראו, הוא מתעלה והעולם עצמו מתעלה עמו. פי הנה עלוי גדול הוא לפריות פלים פחיתים משפשי האדם